

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **P. M.**, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody, Věznice Valdice, Nám. Míru 55, Valdice, zast. Mgr. Dimitrijem Pavlenkem, advokátem se sídlem v Jičíně, Valdštejnovo náměstí 76, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Valdice**, Nám. Míru 55, Valdice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 9. 2014, o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 12. 9. 2014 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Žalobce se žalobou ze dne 6. 10. 2014, doručenou nadepsanému krajskému soudu dne 7. 10. 2014, domáhal přezkoumání rozhodnutí o kázeňském trestu, který mu byl uložen podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“). Kázeňské provinění žalobce mělo spočívat v tom, že na

cele, na které byl umístěn spolu se dvěma dalšími odsouzenými, byl dozorcí při výkonu služby nalezen aktivní mobilní telefon značky Samsung. Žalobce se měl kázeňského provinění dopustit tím, že neprodleně neoznámil zaměstnanci vězeňské služby okolnosti, které mohou způsobit vážné ohrožení bezpečnosti jemu samotnému, spoluodsouzeným nebo věznicí, pokud se o nich dozví nebo je zjistil (§ 28 odst. 2 písm. f) ZVTOS). Kázeňský trest, který byl žalobci uložen správním orgánem I. stupně rozhodnutím ze dne 4. 9. 2014, spočíval v celodenním umístění žalobce do uzavřeného oddělení na 20 dnů. Stížnost žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl ředitel Věznice Valdice rozhodnutím ze dne 12. 9. 2014. Podanou žalobou se proto domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalované podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

[2] Ve svém podání se žalobce zaměřil na popis okolností, které posléze vyústily v jeho kázeňské potrestání. Doslovně zaznamenal jak popis skutku, který je mu kladen za vinu, tak výrok rozhodnutí včetně uložení kázeňského trestu. Připomněl, že pro stejný skutek byl potrestán již v minulosti, přičemž Krajský soud v Hradci Králové k jeho žalobním námitkám rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Žalované vytýkal pochybení spočívající v nesprávném zjištění skutkového stavu věci. Popis skutku neodpovídal faktické situaci, není zmíněno, že mobilní telefon měl v držení ods. T., který jej dal žalobci pod deku. Tuto okolnost žalobce nahlásil dozorcům bezprostředně po jejich vstupu na celu. Ustanovení § 28 odst. 2 písm.f) ZVTOS žalobce porušit nemohl, neboť si nebyl vědom toho, jakým způsobem by mohlo mobilním telefonem dojít k ohrožení bezpečnosti ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení. Připustil, že po zjištění mobilního telefonu na cele vyhodnotil situaci slovy „to bude průser“, čímž myslel, až bude telefon nalezen. Rozhodně však nepociťoval žádné ohrožení bezpečnosti kohokoli, a proto si nebyl vědom toho, že by byl povinen existenci mobilního telefonu na cele neprodleně oznámit vězeňské službě. Pokud by tak učinil, mohl by být následně trestán za zneužití signalizačního zařízení, které má sloužit toliko při ohrožení života. Sporoval rovněž charakter a výši uloženého kázeňského trestu, když byl potrestán zcela shodně jako ods. T., který mobilní telefon na celu donesl. Kázeňský trest mu byl uložen neoprávněně, v nesprávné výši, rozhodnutí žalované neodpovídá ust. § 47 ZVTOS a stejně tak ust. § 58 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále „ŘVTOS“). Trval proto na zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

[3] Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce považuje rozhodnutí žalované i v tomto případě za nepřezkoumatelné z důvodů nesprávné kvalifikace jednání, které je mu kladeno za vinu, dále pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a pro nedostatek důvodů rozhodnutí týkající se výše a charakteru uloženého trestu.

[4] Žalobce si požádal o osvobození od soudních poplatků a současně požádal o ustanovení zástupce. Po vyhodnocení osobních, majetkových a výdělkových poměrů žalobce předseda senátu jeho žádosti usnesením ze dne 10. listopadu 2014, č. j. 30A 88/2014, vyhověl. Zástupcem ustanovil advokáta Mgr. Dimitrije Pavlenka. Ten setrval na důvodech žaloby a souhlasil, aby o věci samé bylo rozhodnuto bez jednání.

[5] Na výzvu krajského soudu se k žalobě vyjádřila žalovaná ve velmi podrobném stanovisku s datem 10. 12. 2014. V něm nejprve zopakovala podstatný obsah žaloby a následně popsala skutek ze dne 8. 12. 2013, za který byl žalobci kázeňský trest uložen. Připomněla, že v minulosti bylo v dané věci již jednou rozhodováno, nicméně krajský soud rozhodnutí zrušil a vrátil je žalované k dalšímu řízení. Pod bodem V. vyjádření je přesně specifikován skutek, který je žalobci kladen za vinu, okolnosti jeho zjištění a odkaz na konkrétní ustanovení ZVTOS, které měl žalobce svým chováním porušit. Rovněž je zachycen průběh řízení před správními orgány až do doby vydání napadeného rozhodnutí.

[6] Pod bodem VI. vyjádření žalovaná odkázala na pravidla pro ukládání kázeňských trestů tak, jak jsou upravena v ust. § 47 ZVTOS a zejména v ustanoveních § 58 až § 61 ŘVTOS. Správní orgán I. stupně vymezil v rozhodnutí ze dne 4. 9. 2014 kázeňský přestupek spáchaný žalobcem dostatečně určitě, přičemž dovodil, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 28 odst. 2 písm. f) ZVTOS. Rozhodnutí považovala za objektivní, náležitě odůvodněné, zachycující skutečnosti, které byly podkladem pro jeho vydání a důkazy, na jejichž základě byla vina žalobce prokázána.

[7] Námitku žalobce, že byl potrestán nedůvodně, neboť nemohl předpokládat, že je jeho povinností existenci mobilního telefonu na cele neprodleně nahlásit, když danou situaci nevyhodnotil jako situaci, kdy by mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti, označila žalovaná za nesprávnou. Poukázala na nezbytnost bezpečného a efektivního chodu vězeňství, přičemž právě nepovolenou přítomnost mobilního telefonu ve věznici je nutno považovat za okolnost, která může způsobit vážné ohrožení bezpečnosti věznice, a to zejména věznice se zvýšenou ostrahou. Poukázala na situace, kdy byly mobilní telefony zneužity k organizování další trestné činnosti, např. distribuce drog do věznic, vydírání nebo vyhrožování dalším osobám, příprava a organizování útěků apod. Podmínky pro realizaci telefonních hovorů jsou jasně upraveny v ust. § 18 ZVTOS a dále v ust. § 25 ŘVTOS. Srovnání výše trestu s výší trestu, který byl uložen ods. Tůmovi není případná, neboť žalobce nese odpovědnost za své konkrétní jednání.

[8] Žalobce využil svého práva uplatnit proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně stížnost, o níž bylo dne 12. 9. 2014, tedy v zákonné lhůtě, žalovanou rozhodnuto a byla jako nedůvodná zamítnuta. Žalovaná připomněla specifika řízení o kázeňských trestech, kdy do popředí vystupuje požadavek na flexibilitu rozhodování. Odkázala na ust. § 76 odst. 1 ZVTOS, podle kterého se na toto řízení nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“). Podle žalované bylo žalobci před uložením kázeňského trestu umožněno, aby se k věci vyjádřil, rozhodnutí odpovídá zjištěným okolnostem případu a je náležitě odůvodněno. Trvala proto na zamítnutí žaloby.

II. Skutková zjištění

[9] Krajský soud byl povinen v souladu s § 75 s.ř.s. přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze stavu k datu 12. 9. 2014, kdy bylo napadené rozhodnutí žalované, tedy rozhodnutí o stížnosti proti uložení kázeňského trestu, vydáno. O žalobě rozhodl krajský soud s ohledem na ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. za

výslovného souhlasu obou stran sporu bez jednání. Ze správního spisu ověřil tyto skutečnosti.

[10] Ke stěžejní události, od které se následně odvíjelo kázeňské potrestání žalobce, došlo dne 8. 12. 2013. Žalobce byl spolu s dalším spoluvězněm M. T. na vycházkovém dvoře. Asi hodinu po návratu na celu, kterou spolu se jmenovanými sdílel ještě odsouzený L. Z., byli odsouzení podrobeni cílené kontrole ze strany pracovníků vězeňské služby, neboť přístroj ke zjišťování mobilního signálu Mobifinder opakovaně signalizoval přítomnost mobilního telefonu. Dozorci prap. P. a prap. Š. našli na cele (pod příkrývkou na lůžku žalobce) mobilní telefon. Odsouzený T. potvrdil, že telefon včetně následně nalezeného dalšího příslušenství donesl na celu on sám. Příslušenství k mobilnímu telefonu bylo nalezeno ve skříňce odsouzeného T. Žalobci a stejně tak i odsouzenému T. byl podle § 46 odst. 3 písm. g) ZVTOS udělen kázeňský trest spočívající „v celodenním umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů“.

[11] Zde je namístě připomenout, že o témže skutku žalobce bylo již v minulosti správními orgány obou stupňů rozhodováno. Žalobce se bránil včasnou žalobou a nadepsaný krajský soud svým rozhodnutím ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30A 5/2014-55, které nabylo právní moci dne 13. 8. 2014, zrušil toliko rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2013 a věc jí vrátil k dalšímu řízení s tím, že je žalovaná zavázána právním názorem soudu. Žalované vytknul, že se nedostatečným způsobem vypořádala se zjištěným stavem věci, upozornil na rozdílné výpovědi odsouzených a příslušníků vězeňské služby, na skutečnost, že si žalovaná neujasnila, jakého skutku se měl žalobce dopustit (zda-li nedovoleného držení mobilního telefonu či neohlášení přítomnosti aparátu na cele). Krajský soud zdůraznil povinnost správních orgánů, která přímo vyplývá z ust. § 47 odst. 1 ZVTOS, kdy *„Kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil.“* Rovněž žalované vytknul příliš obecné odůvodnění týkající se charakteru a délky uloženého kázeňského trestu.

[12] Ze správního spisu lze ověřit, že na základě zrušujícího rozsudku krajského soudu rozhodl dne 13. 8. 2014 ředitel Věznice Valdice tak, že **zrušil uložený kázeňský trest a vrátil věc k novému kázeňskému řízení** vedoucímu oddělení výkonu trestu v souladu s ust. § 60 odst. 2 písm. d) ŘVTOS.

[13] Řízení, **které se v důsledku rozhodnutí ředitele Věznice Valdice „vrátilo“ na samotný počátek**, proběhlo před správním orgánem I. stupně tak, že tento vyslechl jako svědky tři příslušníky vězeňské služby, kteří byli v době spáchání tvrzeného skutku přítomni na cele žalobce. Poté následovalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydané dne 4. 9. 2014, téhož dne bylo žalobci oznámeno a ten si podal dne 8. 9. 2014 do protokolu stížnost, kterou doplnil následně o vlastnoručně sepsané důvody. V nich namítá prakticky tytéž skutečnosti, které učinil součástí své žaloby. O stížnosti žalobce bylo rozhodnuto dne 12. 9. 2014. Z provedených šetření vyplynulo, že žalobce o existenci mobilního telefonu na cele věděl, přesto své zavinění i nadále popírá s tím, že neměl žádnou ohlašovací povinnost, neboť jen v samotné přítomnosti mobilního telefonu na cele neshledal žádné hrozící nebezpečí. Žalovaná zdůraznila, že v tomto svém úsudku se žalobce mýlí a objasnila

situace, při kterých bylo mobilního telefonu zneužito k páčání další trestné činnosti. Popřela, že by v případě použití tzv. „celové signalizace“ byl žalobce vystaven nějakým dalším represím. Tato signalizace slouží odsouzeným ke spojení se zaměstnanci věznice nebo k nahlášení jakékoliv mimořádné situace. Rovněž popřela, že by žalobce oznámil, kdo je držitelem mobilu, neboť bezprostředně po vstupu dozorců na celu se k tomuto doznal ods. T. Žalovaná žádné pochybení v průběhu řízení o kázeňském přestupku, stejně tak ani v následně uloženém charakteru trestu a jeho výši, neshledala, a proto stížnost jako nedůvodnou zamítla.

III.Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[14] Ustanovení § 47 odst. 1 ZVTOS zní takto: „*Kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.*“

[15] Podle § 58 odst. 4 ŘVTOS musí být před uložením kázeňského trestu odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil, a to po řádně provedeném dokazování, jak předpokládá uvedené ustanovení v odstavcích 2 a 3.

[16] V ust. § 60 odst. 1 ŘVTOS se uvádí: „*Je-li stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podána ve stanovené lhůtě, je příslušný zaměstnanec Vězeňské služby povinen přezkoumat, zda je prokázáno, že se skutek, v němž je spatřován kázeňský přestupek, stal, zda jej spáchal odsouzený, zda tento skutek je kázeňským přestupkem, jakož i další významné okolnosti. Současně přezkoumá, zda nebyla překročena kázeňská pravomoc zaměstnance Vězeňské služby, který kázeňský trest uložil.*“

[17] Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví dán žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítnému porušení zákona. Jedním z průlomů do této dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm a) s. ř. s.). Tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). V tomto usnesení rozšířený senát judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl.

[18] Krajský soud ve svém předchozím zrušujícím rozsudku v dané věci jasně konstatoval, že s ohledem na charakter rozhodnutí o kázeňských trestech, s přihlédnutím k netypickým okolnostem, za nichž k jejich ukládání dochází a rovněž vzhledem ke lhůtám, ve kterých jsou správní orgány povinny rozhodnout, nelze klást, co se takto vydávaných rozhodnutí, resp. jejich preciznosti týká, stejné nároky jako

na rozhodnutí vydávaná ostatními správními orgány nebo soudy. Tento argument má nepochybně oporu v Nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. I. ÚS 1785/2008. Nález Ústavního soudu nicméně v žádném případě neznamená právo žalované rezignovat na povinnost, aby jí vydané rozhodnutí bylo srozumitelné, logicky odůvodněné a vypořádalo se s důkazy, které byly v řízení provedeny včetně povinnosti postupovat v řízení v souladu s procesními právy odsouzených tak, jak jsou jim garantována v obecně závazných právních předpisech (ZVTOS, ŘVTOS).

[19] Krom výše uvedených norem upravovalo v době řízení a rozhodování o kázeňském přestupku žalobce podmínky kázeňského řízení u obviněných, odsouzených a chovanců **Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky 70/2013**, které nabylo účinnosti 1. ledna 2014 a od 1.10. 2014 bylo zrušeno a nahrazeno Nařízením generálního ředitele Vězeňské služby České republiky 36/2014. Nařízení 70/2013 bylo vydáno s odkazem na ust. § 1 odst. 2 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží. Tento interní předpis v hlavě IV., § 13 upravuje základní zásady kázeňského trestání, kterými jsou dle nařízení **zejména:**

a) zásada legality, která stanoví, aby průběh kázeňského řízení byl v souladu se zákony a ostatními právními a vnitřními předpisy,

b) zásada materiální pravdy, která stanoví povinnost zjistit stav věci, tedy zjištění stavu, o kterém nejsou pochybnosti,

c) zásada rovnosti, která spočívá v rovnosti dotčených osob ve svém přístupu k právům,

d) zásada ústnosti a bezprostřednosti, která stanoví požadavek projednávání věci v rámci ústního jednání a vždy za přímé účasti odsouzeného, obviněného nebo chovance, popřípadě jiných na věci zúčastněných osob; **v nepřítomnosti odsouzeného nebo obviněného nelze v žádném případě kázeňské řízení provést,**

e) zásada rychlosti, která představuje vyřizování všech návrhů na udělení kázeňské odměny a záznamů o kázeňském přestupku bez zbytečných průtahů,

f) zásada spolupráce k řádnému a bezkonfliktnímu průběhu kázeňského řízení včetně realizace vydaných rozhodnutí.

[20] Krajský soud rovněž nemůže přitakat argumentaci žalované, že se na kázeňská řízení bez dalšího nevztahuje správní řád. K dané otázce se vyjádřil nadepsaný krajský soud ve svém rozsudku ze dne 22. 12. 2014, č. j. 30A 5/2012, když uvedl, že „Žalovaná se rovněž mylí, pokud tvrdí, že správní řád nelze v kázeňském řízení vůbec použít s odkazem na § 76 odst. 1 ZVTOS. Podle § 177 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, se totiž základní zásady činnosti správních orgánů, uvedených v jeho §§ 2 až 8, použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Žalovaná ke srovnání právní úpravy v předpisech týkajících se kázeňského řízení a základních zásad činnosti správních orgánů vůbec nepřistoupila (nepochybně v důsledku svého mylného východiska). Tyto zásady ale vycházejí z obecných principů právních obsažených v ústavním,

mezinárodním a komunitárním právu, tedy v právních normách vyšší síly než zákon, které proto nemůže žádné zákonné ustanovení, vylučující bez dalšího působnost správního řádu (jako v daném případě), z materiálního hlediska vyloučit.“

[21] K věci samé nutno rovněž uvést, že u vědomí judikatury Ústavního soudu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, PL.ÚS 32/08), nahlíží krajský soud na kázeňský trest „celodenního umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů“ jako na trest, který představuje závažný zásah do základních práv a svobod odsouzeného nad meze stanovené ZVTOS. Pokud tedy žalovaná ke kázeňskému potrestání obdobného charakteru přistoupí, musí rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vycházet z náležitě objasněného skutkového stavu věci. Nelze nezmínit, že do doby „nedávné“ k přezkoumání kázeňských trestů docházelo ve výrazně omezeném rozsahu. K rozšíření soudního přezkumu v této oblasti došlo v důsledku shora citovaného nálezu ÚS. Krajský soud svým přístupem v žádném případě nesnižuje odbornou erudici správních orgánů, které se řízením a rozhodováním ve věcech kázeňských trestů zabývají. Je zcela pochopitelné, že bude docházet k „hledání rovnováhy“ v této agendě, kdy soud bude v podobě zrušujících rozhodnutí zpočátku „vysílat signály“, jakým způsobem by mělo řízení o kázeňských trestech probíhat včetně požadavků kladených na přesnost a jasnost výroku a následně i na přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí.

[22] S důkazy, ať již ve formě výpovědi svědků, v listinné podobě atd., musí být žalobce (odsouzený) jednoznačně seznámen ještě před vydáním samotného rozhodnutí, jak vyplývá bez jakýchkoli pochybností z norem výše citovaných. Stejně tak mu musí být dán prostor a možnost, aby se k charakteru a obsahu důkazů, ze kterých hodlá správní orgán vycházet, mohl vyjádřit. Z těchto důvodů by bylo vhodné, aby správní orgán zaznamenal a jasně označil důkazy, se kterými žalobce seznámil a rovněž zachytil jeho reakci na předložené důkazy, to vše, jak již řečeno, ještě před vydáním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu.

[23] V odůvodnění rozhodnutí bude správní orgán povinen uvést důkazy, ze kterých při rozhodování vycházel a zaznamenat jejich vyhodnocení. Budou-li důkazy vzájemně v rozporu, bude nezbytné objasnit, proč správní orgán přijal závěr o kázeňském přestupku právě s přihlédnutím k tomu konkrétnímu důkazu, a stručně vysvětlit, proč považoval ostatní důkazy za nepřesvědčivé, nevěrohodné evet. proč se jejich obsahem, pokud již byly provedeny, vůbec v rozhodnutí nezabýval. Dále krajský soud připomíná, že jsou-li v řízení provedeny výsledky konkrétních osob, přičemž na základě právě jejich svědectví je konstruováno zavinění žalobce (odsouzeného), nelze v odůvodnění rozhodnutí tyto svědky nekonkretizovat s ohledem na potřebu ochrany jejich případné bezpečnosti. Ač se může žalované tento požadavek jevit s ohledem na charakter kázeňského trestání jako oprávněný a logický, krajský soud nemůže její úvahy sdílet, neboť rozhodnutí při absenci odkazu na konkrétní důkazy, ze kterých bylo vycházeno, nelze považovat za přezkoumatelné.

[24] V této konkrétní věci je nezbytné připomenout, že po zrušení rozhodnutí žalované ta následně zrušila uložený kázeňský trest a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému kázeňskému řízení (viz část. II., bod [13]). Na řízení proto bylo nutno pohlížet jako na řízení, které „jakoby“ probíhalo od svého počátku. Krajský soud by nicméně akceptoval, pokud by správní orgán využil při svém rozhodování

důkazy v předchozím řízení provedené, nicméně pouze za situace, že by byla, jak již výše uvedeno, dána žalobci možnost se s nimi seznámit ještě před vydáním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Tak tomu v projednávané věci nebylo. Správní orgán provedl opětovný výslech tří zasahujících dozorců a poté, bez toho, aniž by žalobce s těmito důkazy, včetně všech důkazů, které hodlá v rozhodnutí využít, seznámil (viz bod [22] a bod [23] této části odůvodnění), o kázeňském trestu opětovně rozhodl.

[25] Konečně bude nezbytné, aby správní orgán I. stupně přistoupil k poněkud podrobnějšímu a přesvědčivějšímu odůvodnění charakteru a výše trestu. Odůvodnění použité v konkrétně přezkoumávané věci je odůvodněním nedostatečným, jak ostatně vytýkal krajský soud již v minulosti. Správní orgán I. stupně odůvodnil výši a charakter uloženého trestu následovně: „Při rozhodování a druhu a výši kázeňského trestu byla zohledněna závažnost zaviněného porušení, přihlédnuto bylo i k dosavadnímu chování odsouzeného po dobu výkonu trestu odnětí svobody a jeho přístupu k plnění programu zacházení.“ Z ust. § 46 odst. 2 písm. g) ZVTOS, podle kterého byl žalobci kázeňský trest uložen, vyplývá, že pod tímto písmenem je jako kázeňský trest uvedeno celodenní umístění do uzavřeného oddělení až na 20 dní. Lze jistě souhlasit s tím, že nedovolená existence mobilního telefonu na cele je okolností velmi závažnou. Nicméně jak si má krajský soud vysvětlit, že žalobci byl uložen trest v nejvyšší možné míře pro jeho udělení, přičemž odůvodnění této části rozhodnutí je veskrze obecné. Přitom by postačovalo konkrétněji specifikovat, zda-li byl žalobce např. v minulosti kázeňsky trestán či nikoli, stejně tak poněkud více přiblížit, co si má soud představit pod odkazem na „přístup žalobce k plnění programu zacházení“. Krajský soud nemůže za žalovanou domýšlet, jakým způsobem se žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody projevuje, zda-li jsou s ním kázeňské problémy, a proto bylo namístě uložit trest daného charakteru a výše. V tomto směru nelze jinak, nežli uzavřít, že tato část rozhodnutí není za zjištěné situace objektivně přezkoumatelná. Pokud jedna ze žalobních námitek mířila tímto směrem, nezbylo krajskému soudu, nežli dát žalobci za pravdu. Jestliže žalovaná na vytýkaná pochybení nereflektovala, zatížila své rozhodnutí stejnou vadou jako správní orgán I. stupně.

[26] Soud tak za dané situace musel postupovat dle § 76 odst. 1 písm. a) a také písm. c) s. ř. s., rozhodnutí žalované zrušil pro vadu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a rovněž pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, přičemž věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude tato vázána právním názorem vysloveným krajským soudem v části III. odůvodnění rozhodnutí (§ 78 odst. 4, 5 s. ř. s.). Žalovaná bude povinna respektovat požadavek krajského soudu na řádné vedení řízení před správním orgánem, stejně tak na jako na přesvědčivé odůvodnění svého rozhodnutí, ve kterém se musí vypořádat se všemi důkazy, které byly v řízení provedeny (event. ještě budou), včetně charakteru a výše uloženého trestu za kázeňský přestupek tak, jak bylo krajským soudem specifikováno v části III., bod [22], [23] s [25].

IV. Náklady řízení

[27] Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšný žalobce by tak měl právo na náhradu nákladů vůči žalované souvisejících s tímto soudním řízením. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobci fakticky žádné náklady, které by důvodně vynaložil, nevznikly. Žalobci byl totiž usnesením nadepsaného soudu (viz část. I., bod [4]) ustanoven zástupcem Mgr. Dimitrij Pavlenko, advokát se sídlem v Jičíně. Současně bylo žalobci přiznáno osvobození od soudních poplatků. O výši odměny ustanoveného advokáta bude soudem rozhodnuto po předložení řádného vyúčtování. Žalovaná ve věci úspěch neměla, a proto rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. ledna 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu